

11 Ιουνίου, 1991

[ΛΟΙΖΟΥ, Πρ., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Χ" ΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ'ατάς]

ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ ΠΑΝΑΓΩΤΗ ΛΟΥΪΖΙΑΣ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5302).

Αμελής οδήγηση κατά παράβαση των άρθρων 8 και 19 του περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου 1972, Νόμος Αρ. 86/1972.

Αξιοπιστία μαρτύρων — Ευρήματα που βασίζονται στην αξιοπιστία των μαρτύρων — Είναι ευθύνη του πρωτόδικου Δικαστηρίου ο προσδιορισμός γεγονότων που βασίζονται στην αξιοπιστία αυτή — Πότε παρέχεται ευχέρεια για ανατροπή τους. 5

Αιτιολόγηση — Δεν σημαίνει επανάληψη ή αναφορά στο σύνολο ή σε κάθε πτυχή της μαρτυρίας — Αρχές που εφαρμόζονται.

Ο κατηγορούμενος οδηγούσε το αυτοκίνητό του στη Λεωφόρο Κέννετυ στη Λευκωσία με κατεύθυνση τη Λεωφόρο Μακαρίου Γ'. Αντιλήφθηκε την παραπονούμενη η οποία είχε ξεκινήσει από δεξιά σε σχέση με την πορεία του να διασχίσει πεζή τη Λεωφόρο πλάτους 6.80 μέτρα, να βρίσκεται στο μέσο του δρόμου. Η παραπονούμενη είδε τον κατηγορούμενο να έρχεται με μεγάλη ταχύτητα και συνέχισε την πορεία της με γοργό βήμα. Όταν έφθασε στην άκρη της αριστερής πλευράς του δρόμου, το όχημα του κατηγορουμένου την κτύπησε στην αριστερή της πλευρά με αποτέλεσμα να πέσει στο αυλάκι. Δεν υπήρχαν ίχνη στο αυτοκίνητο του κατηγορουμένου από το κτύπημα. 10
15
20

Το Δικαστήριο απέρριψε τη μαρτυρία του κατηγορουμένου που αρνήθηκε ότι κτύπησε την παραπονούμενη και που ισχυρίστηκε ότι αυτή σκόνταψε αφού είχε ήδη διασταυρώσει το δρόμο επικίνδυνα, τον βρήκε ένοχο αμελούς οδήγησης κατά παράβαση των άρθρων 8 και 19 του περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου 1972, Νόμος 86/1972 και τον καταδίκασε να πληρώσει ΛΚ40.- πρόστιμο. 25

Ο κατηγορούμενος σε έφεσή του εναντίον της καταδίκης ισχυρίστηκε ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν αξιολόγησε τη μαρτυρία

που δόθηκε ενώπιόν του σε σχέση με την πραγματική μαρτυρία ή και σε συσχετισμό με την εκδοχή της παραπονούμενης και του εφεισείοντα με αποτέλεσμα να καταλήξει σε αυθαίρετα συμπεράσματα και ότι παρέλειψε να αιτιολογήσει την απόφασή του.

5 Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την έφεση και αποφάνθηκε ότι:

1. Η ευθύνη για τον προσδιορισμό των γεγονότων βαρύνει το πρωτόδικο Δικαστήριο το οποίο είχε και την ευκαιρία να ακούσει τους μάρτυρες και να εκτιμήσει την αξιοπιστία τους.

10 2. Το γεγονός ότι δεν υπήρχαν σημάδια πάνω στο αυτοκίνητο υποδηλοί ότι το άγγιγμα ή σπρώξιμο μπορεί να μην ήταν βίαιο ώστε να ανέμενε ένας να βρεθούν τέτοια σημάδια.

15 3. Το εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου δεν είναι αυθαίρετο. Δεν έρχεται σε αντίθεση με αδιαμφισβήτητα μέρη της μαρτυρίας ούτε και αντιστρατεύεται την κοινή λογική.

4. Η παράλειψη αιτιολόγησης ορισμένων πτυχών της υπόθεσης δεν επηρεάζει την απόφαση η οποία κρίνεται ως ενιαίο σύνολο.

20 5. Δεν υπάρχει ευχέρεια για παραμερισμό των ευρημάτων αξιοπιστίας στην παρούσα υπόθεση καθότι αυτά δεν είναι εξ αντικείμενου ανυπόστατα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Πίτσιλλος ν Ευγενίου (1989) 1 Α.Α.Δ. (Ε)691;

25 *Καννάουρου και Άλλος ν Σταδιώτη και Άλλου (Πολιτική Έφεση 7317, ημερ. 8/2/90);*

Ioannidou ν Dikeos (1969) 1 C.L.R. 235;

Pioneer Candy Ltd ν Tryfon & Sons (1981) 1 C.L.R. 540.

Έφεση εναντίον Καταδίκης.

30 Έφεση εναντίον της καταδίκης από τον Μιχαλάκη Παναγιώτη Λοϊζιά, ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 27 Απριλίου, 1990 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 35995/89) στην κατηγορία αμελούς οδήγησης κατά παράβαση των άρθρων 8 και 19 του Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου, 1972 (Ν. 86/72) και καταδικάστηκε από τον

35 Ε.Δ. Βλαδιμήρου να πληρώσει £40.- πρόστιμο.

Χρ. Κληρίδης, για τον εφεσείοντα.

Σ. Μάτσας, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α, για την εφεσίβλητη.

Cur. adv. vult.

Α. ΛΟΙΖΟΥ, Πρ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα 5
τη δώσει ο αδελφός Δικαστής κ. Γ. Παπαδόπουλος.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ: Ο εφεσείων βρέθηκε ένοχος 10
στις κατηγορίες αμελούς οδήγησης, κατά παράβαση των
άρθρων 8 και 19 του περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και
Τροχαίας Κινήσεως Νόμου του 1972, Νόμος Αρ. 86/1972.

Οι λεπτομέρειες του αδικήματος ήταν ότι ο κατηγο- 15
ρούμενος στις 28/2/1989 στη Λεωφόρο Κέννεντυ στη Λευ-
κωσία, οδηγούσε το αυτοκίνητό του υπ' αριθ. εγγραφής
ΗΤ 577, χωρίς να καταβάλει την προσήκουσα επιμέλεια
και προσοχή.

Στην ακροαματική διαδικασία ενώπιον του πρωτόδι- 20
κου Δικαστηρίου, κατέθεσε ο ερευνητής της υπόθεσης
Αστυνομικός, καθώς και ο Αστυνομικός που επήρε κατά-
θεση από τον εφεσείοντα. Οι βασικοί μάρτυρες, η αξιοπι-
στία των οποίων κρίθηκε από το Δικαστήριο, ήταν η πα-
ραπονούμενη και ο εφεσείοντας. Το Δικαστήριο έκαμε σε
συντομία τα πιο κάτω ευρήματα, αφού δέχθηκε ουσιαστι-
κά τη μαρτυρία της παραπονούμενης και απέρριψε εκείνη
του εφεσείοντα. Τα ευρήματα του Δικαστηρίου είναι τα 25
ακόλουθα:

"Ο κατηγορούμενος οδηγούσε το αυτοκίνητό του στη 30
Λεωφόρο Κέννεντυ με κατεύθυνση τη Λεωφόρο Μακα-
ρίου Γ. Όταν πλησίασε στην πάροδο της εν λόγω λεω-
φόρου, την οδό Δημοφώντος που βρίσκεται αριστερά
σε σχέση με την πορεία του οχήματος του κατηγορούμε-
νου, αντιλήφθηκε την πεζή (ΜΚ2), η οποία είχε ξεκινή-
σει από δεξιά του και διάσχιζε τη Λεωφόρο, αφού έλεγ-
ξε το δρόμο και δεν υπήρχαν οχήματα από δεξιά ή

5 αριστερά της, να βρίσκεται στο μέσο της Λεωφόρου η οποία είχε πλάτος 6.80 μέτρα. Η ΜΚ2 βρισκόμενη στο μέσο του δρόμου είδε το όχημα του κατηγορούμενου να έρχεται με μεγάλη ταχύτητα. Υπολόγισε ότι προλάβαινε να περάσει και συνέχισε την πορεία της με γοργό βήμα. Φθάνοντας στην άκρη της αριστερής πλευράς του δρόμου την κτύπησε το όχημα του κατηγορούμενου στην αριστερή της πλευρά και έπεσε στο αυλάκι."

10 Ο κατηγορούμενος στην ένορκη κατάθεσή του αρνήθηκε ότι κτύπησε την παραπονούμενη και ισχυρίστηκε πως στην πραγματικότητα η παραπονούμενη σκόνταψε, αφού είχε ήδη διασταυρώσει το δρόμο επικίνδυνα και πέρασε από την άλλη πλευρά στο παγκέττο του δρόμου.

Οι προβαλλόμενοι λόγοι εφέσεως είναι οι εξής:

15 1. Το Σεβαστό Δικαστήριο έσφαλε όσον αφορά το εύρημά του για την αξιοπιστία των μαρτύρων και του κατηγορουμένου λαμβανομένης υπόψιν της πραγματικής μαρτυρίας αλλά και όλης της μαρτυρίας στο σύνολό της.

20 2. Το Σεβαστό Δικαστήριο δεν ασχολήθηκε καθόλου και/ή επαρκώς με την πραγματική μαρτυρία σε συσχετισμό με την εκδοχή της παραπονουμένης και του κατηγορουμένου.

3. Τα ευρήματα του Σεβαστού Δικαστηρίου δεν δικαιολογούνται από την όλη προσαχθείσα μαρτυρία.

25 Ο δικηγόρος του εφεσείοντα εισηγήθηκε ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν αξιολόγησε τη μαρτυρία που δόθηκε ενώπιόν του σε σχέση με την πραγματική μαρτυρία ή/και σε συσχετισμό με την εκδοχή της παραπονούμενης και του εφεσείοντα και κατέληξε σε αυθαίρετα συμπεράσματα.

30 Είναι η εισήγηση του κ. Κληρίδη πως δεν είναι δυνατό να γίνει πιστευτή η μαρτυρία της παραπονούμενης ότι εκτυπήθη κατά βίαιο τρόπο και εξετινάχθη στο παρακείμενο αυλάκι και μάλιστα σε βαθμό που να είχε πεταχθεί

ένα παπούτσι της σε μεγάλη απόσταση από το σημείο συγκρούσεως, χωρίς να είχε αφήσει οποιαδήποτε ίχνη επί του αυτοκινήτου, πράγμα για το οποίο υπάρχει θετική μαρτυρία ενώπιον του Δικαστηρίου. Επίσης είναι εισήγηση του κ. Κληρίδη πως ο Δικαστής παρέλειψε να σχολιάσει αυτό το γεγονός ώστε να δικαιολογείται το συμπέρασμα στο οποίο έφθασε. Κατά την εισήγηση του κ. Κληρίδη, η απόφαση είναι τρωτή και πρέπει να ανατραπεί. 5

Το ερώτημα που εγείρεται είναι κατά πόσο στην κατ'έφεση δικαιοδοσία του το Ανώτατο Δικαστήριο ενδείκνυται να ανατρέψει ευρήματα και συμπεράσματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου, που βασίζονται στην αξιοπιστία των μαρτύρων που κατάθεσαν ενώπιόν του. 10

Έχει λεχθεί σε πληθώρα αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου πως η ευθύνη για τον προσδιορισμό των γεγονότων βαρύνει το πρωτόδικο Δικαστήριο, το οποίο είχε την ευκαιρία να ακούσει τους μάρτυρες και να εκτιμήσει την αξιοπιστία τους στα πλαίσια της ζωντανής ατμόσφαιρας της δίκης και πως η επέμβαση του Εφετείου στα ευρήματα του Δικαστηρίου δικαιολογείται μόνο όταν αυτά αντιστρατεύονται την κοινή λογική ή έρχονται σε αντίθεση με αδιαμφισβήτητα μέρη της μαρτυρίας. (Μόδεστος Πίτσιλλος ν. Δημητράκη Ευγενίου, (1989) 1 Α.Α.Δ. (Ε) 691). 15 20

Ευχέρεια για παραμερισμό ή ανατροπή ευρημάτων αξιοπιστίας, παρέχεται μόνο όταν κρίνονται εξ αντικειμένου ανυπόστατα. (Χρυσούλλα Καννάουρου και Άλλος ν. Ανδρέα Σταδιώτη και Άλλου, Πολιτική Έφεση 7317 της 8/2/90.) 25

Ένας μπορεί να αναμένει σημάδια στο αυτοκίνητο ύστερα από ένα βίαιο κτύπημα, αλλά όχι απαραίτητα ύστερα από ένα σπρώξιμο ή ελαφρό άγγιγμα ή κάτω από οποιοδήποτε άλλες συνθήκες. Σίγουρα στην προκειμένη περίπτωση, εκτός από τη λεκτική περιγραφή της παραπονούμενης ότι δέχτηκε δυνατό κτύπημα, στην πραγματικότητα, όπως φαίνεται από την πραγματική και άλλη μαρτυ- 30 35

5 ρία, η παραπονούμενη βρέθηκε δίπλα από το αυτοκίνητο καθισμένη στο χαντάκι με πλήρεις τις αισθήσεις της. Τούτο υποδηλοί ότι το κτύπημα ή άγγιγμα ή σπρώξιμο μπορεί να μην ήταν βίαιο ώστε να ανέμενε ένας να βρεθούν οπωσδήποτε σημάδια πάνω στο αυτοκίνητο.

Είμαστε της γνώμης ότι το εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου, δεν είναι αυθαίρετο. Δεν έρχεται σε αντίθεση με αδιαμφισβήτητα μέρη της μαρτυρίας, ούτε και αντιστρατεύεται την κοινή λογική.

- 10 Ως προς το παράπονο του δικηγόρου του εφεσείοντα, πως ο Δικαστής παρέλειψε να σχολιάσει ή/και να αιτιολογήσει ορισμένες πτυχές της υπόθεσης, δε νομίζουμε ότι επηρεάζει την υπόθεση. Αιτιολόγηση δε σημαίνει επανάληψη ή αναφορά στο σύνολο ή κάθε πτυχή της μαρτυρίας.
- 15 Αναφερόμαστε και πάλι στην υπόθεση *Χρυσούλλα Καννάουρου* (ανωτέρω), όπου ελέχθη:

20 "Η απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου κρίνεται ως ενιαίο σύνολο. Οι αρχές που διέπουν την αιτιολόγηση της δικαστικής απόφασης δεν επιβάλλουν την επανάληψη του συνόλου της μαρτυρίας ή αναφορά σε κάθε πτυχή της. Ότι απαιτείται είναι ο ορθός προσδιορισμός των επιδίκων θεμάτων, η σύνοψη του ουσιώδους μέρους της μαρτυρίας, ο συσχετισμός της με τα ευρήματα και συμπεράσματα καθώς και η συνάρτηση της ετυμολογίας με τα επίδικα θέματα και τα ευρήματα του δικαστηρίου. (Βλ. μεταξύ άλλων *Theodora Ioannidou v. Charilaos Dikeos* (1969) 1 C.L.R. 235 και *Pioneer Candy Ltd v. Tryfon & Sons* (1981) 1 C.L.R. 540)."

25

Για τους πιο πάνω λόγους, η έφεση απορρίπτεται.

Έφεση απορρίπτεται.